

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717208058
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8717208058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: R. Z., S.. X.X.XXXX, M. Q., proti žalovanému: H.Á. Z., S.. XX.X.XXXX, M. Q., N. XXXX/XX, zastúpenému Mgr. Petrom Piatnikom, advokátom so sídlom Poprad, Nám. sv. Egídia 29/69, IČO: 42 090 903, o zaplatenie 2.154,97 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 20C/35/2017-40 zo dňa 4.9.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Priznáva sa žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len súd prvej inštancie) žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Citoval ustanovenia § 451 ods. 1, 2, § 100, § 107 Občianskeho zákonníka, ako aj čl. 8, § 185 ods. 1, § 215 ods. 1, § 60 a § 132 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP).

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že v predmetnej veci nebolo sporné, že v období rokov 2005 až 2008 z účtu žalobcu počas trvania manželstva manželka žalobcu na účet žalovaného realizovala úhrady. Tieto následne identifikovala ako splátky stavebného úveru. Okamih realizovaných úhrad medzi stranami sporným nebol. Uviedol, že účelom inštitútu premĺčania je okrem stimulácie veriteľa k rýchlemu (včasnému) uplatneniu jeho práv aj snaha predchádzať v konkrétnych prípadoch dôkaznej núdzi na strane veriteľa v súdnom konaní a prispieť k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti. Premĺčanie je objektívnou skutočnosťou nezávislou na vedomosti veriteľa či dlžníka. Márne uplynutie premĺčacej doby má za následok vznik oprávnenia pre dlžníka vzniesť pred súdom námietku premĺčania a spôsobiť tak zánik nároku. Pokiaľ dlžník námietku premĺčania účinne vznesie, dochádza v okamihu jej vznesenia k zániku nároku. Ust. § 107 Občianskeho zákonníka upravuje dĺžku premĺčacej doby v prípadoch bezdôvodného obohatenia, v zmysle ktorého sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premĺči za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné dôvodne vykonať podaním návrhu na súde alebo u rozhodcovského orgánu, t.j., keď sa právo stalo nárokom (actionata). Nie je rozhodné, z akého dôvodu - či subjektívneho alebo objektívneho - tak veriteľ neurobil. Žalovateľnosť alebo možnosť úspešne uplatniť právo žalobou nastáva vo väčšine prípadov splatnosťou dlhu, t.j. dňom,

kedy mal dlžník po prvý raz dlh splniť, resp. začať s jeho plnením. Prvoinštančný súd mal za to, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že pokiaľ došlo k realizácii úhrad v rokoch 2005 až 2008 aj bez vedomia žalobcu, začala plynúť premlčacia doba odo dňa nasledujúceho po dni realizácie jednotlivých úhrad, teda jednotlivé splátky sa premlčali v období rokov 2008 až 2011. Nakoľko žaloba vo veci samej bola podaná dňa 20.7.2017, teda po uplynutí zákonnej premlčacej doby, súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 CSP a v konaní úspešnému žalovanému priznal trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením v zmysle § 262 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca s poukazom na skutočnosť, že v konaní preukázal, že stavebné sporenie svojho bývalého svokra - žalovaného bolo z jeho účtu platené bez jeho vedomia, čo vyplýva zo zápisnice v konaní o vyporiadanie BSM zo dňa 28.10.2014. Výpovede jeho bývalej manželky a bývalého svokra sa v danej veci nezhodujú, vypovedali účelovo, nakoľko si boli vedomí, že klamú, a preto aj žalovaný odmietol mediáciu. Súd prvej inštancie zohľadnil námietku premlčania, avšak v zmysle § 107 ods. 2 OZ sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia najneskôr premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Mal za to, že „spadá“ do lehoty 3 až 10 rokov. Dňa 28.10.2014 sa o tom, že spomínaný úver platí, iba dozvedel. Žalobu podal 20.7.2017, čiže skôr ako uplynula 3-ročná lehota. Ak ide o úmyselné obohatenie, o čo tu jednoznačne šlo - bývalá manželka aj bývalý svokor jednali s úmyslom uvedenú skutočnosť mu zatajiť (s jeho účtom výhradne hospodárila jeho bývalá manželka) - ide o úmyselné obohatenie, ktoré sa premlčí za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo.

5. K odvolaniu žalobcu zaslal žalovaný vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom ako vecne správny potvrdený a aby bol žalobca zaviazaný na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Poukázal na to, že žalobca v žalobe ani pri výsluchu neuviedol presný dátum, kedy sa mal dozvedieť o tom, že platí úver za žalovaného, zo žalobcom doložených listín vyplýva, že sa tak stalo najneskôr dňa 28.10.2014, kedy žalobca v konaní 20C/447/2012 na tamjšom súde predložil na pojednávaní výpisy z účtu. Z vyjadrení žalobcu na pojednávaní je zrejmé, že preukázateľne mal vedomosť o zriadení trvalého príkazu vo výške 1.600,- Sk, ako aj o tom, že išlo o stavebné sporenie žalovaného, teda vedel, kto sa na jeho úkor obohatil a v akej výške. Subjektívna premlčacia doba teda začala plynúť dňa 29.10.2014 a uplynula dňa 29.10.2016. Žalobca však žalobu podal dňa 20.7.2017, teda takmer 9 mesiacov po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Okrem subjektívnej premlčacej doby uplynula aj objektívna premlčacia doba v dĺžke 3 rokov odo dňa pripísania každej jednotlivéj platby. Prvoinštančný súd preto rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol z dôvodu, že pokiaľ aj došlo v období rokov 2005 až 2008 k realizácii úhrad bez vedomia žalobcu, premlčacia doba začala plynúť nasledujúci deň po realizácii jednotlivých úhrad, a teda jednotlivé splátky sa premlčali v období rokov 2008 až 2011. V súvislosti s ďalšími odvolacími námietkami mal za to, že zo strany žalobcu ide zjavne o nepochopenie spôsobu, akým sa určuje začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 107 Občianskeho zákonníka. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Cdo/143/2008 mal za to, že je bezpredmetné, pokiaľ žalobca tvrdí, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel až dňa 28.10.2014, keďže 3-ročná objektívna premlčacia doba uplynula najneskôr v roku 2011, pričom 2-ročná subjektívna premlčacia doba mohla plynúť len v rámci tejto objektívnej doby. Tvrdenie žalobcu o úmyselnom obohatení žalovaného považoval za účelové a ničím nepodložené tvrdenie, ku ktorému v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca neprodukoval žiadne dôkazy a žiadnym spôsobom nepreukázal, že na strane žalovaného existoval úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobcu obohatiť. Keďže žalobca bol majiteľom predmetného bankového účtu, je absurdné, že by po dobu viac ako 3 rokov nemal žiaden prehľad o transakciách, ktoré sa na jeho vlastnom účte realizovali, a to o to viac, ak splátky stavebného sporenia vo výške 1.600,- Sk predstavovali v roku 2005 viac ako 10 % priemernej mzdy v SR. Predmetné platby neboli žiadnym plnením bez právneho dôvodu. Podľa dohody medzi žalobcom a jeho bývalou manželkou na jednej strane a žalovaným a jeho manželkou na strane druhej mal žalobca s manželkou uhrádzať žalovanému predmetné platby z dôvodu, že žalovaný s manželkou žalobcovi a jeho bývalej manželke opakovane poskytli peňažné prostriedky na úhradu nákladov spojených s užívaním družstevného bytu manželky žalovaného, ktorý žalobca v rozhodnom období užíval s rodinou, avšak za ktorý riadne neplatil.

6. Na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu reagoval žalobca vyjadrením, v ktorom uviedol, že o tom, že platil 1.600,- Sk na stavebné sporenie bývalého svokra sa dozvedel dňa 28.10.2014, kedy predkladal výpisy zo svojho účtu, ktorých kópie si vyžiadal z centrálného archívu banky. Poukazoval na výpoveď jeho exmanželky zaznamenanú v zápisnici z uvedeného dňa, keď sama priznala, že jednala na vlastnú päsť a že on o tom nevedel. Na pojednávaniach k vyporiadaniu BSM aj rodičia jeho exmanželky vypovedali v jej prospech, tvrdili, že im dlží veľký obnos peňazí a pod., preto potreboval určitý čas na zistenie, že zo strany bývalej manželky a jej otca šlo o účelové konanie s cieľom držať ho v nevedomosti a naložiť s jeho peniazmi podľa ich dohody. Aj keď nemá právne vzdelanie, je jasné, že pokiaľ o uvedenej skutočnosti do 28.10.2014 nevedel, tak nemohol konať v rokoch 2008 až 2011. V súvislosti s jeho bankovým účtom uviedol, že vyrastal v spoločnosti, keď nikto nemal osobný účet. Manželia si dali dokopy peniaze, podľa dohody jeden hospodáril a druhý tomu človeku veril. Až počas jeho dospelosti sa zaviedli osobné účty, avšak on naďalej pokračoval v module, v ktorom vyrástol. Všetky jeho peniaze išli na účet a keďže v domácnosti hospodárila manželka, ona s nimi nakladala, čo aj potvrdila. K tvrdeniu žalovaného, že platby boli uhrádzané preto, lebo riadne neplatili za užívanie bytu, ktorý patril žalovanému a žalobca s manželkou v ňom od roku 2000 býval, nepreukázal, že by v rokoch 2000 až 2008 boli na byte podlžnosti. Tie vznikli až v roku 2010. Pokiaľ podľa žalovaného boli nezodpovednými platičmi za byt, prečo by boli až príliš zodpovední platiči jeho sporenia, ktoré platili pravidelne niekoľko rokov, aj keď mali finančné problémy. Žalovaný vediac o ich finančných problémoch, keď príjem žalobcu bol na 3 osoby, napriek všetkým ťažkostiam si nechal platiť stavebné sporenie a potom ho investoval do opravy svojho bytu a svojej chaty. Bývalá manželka žalobcu bola voči svojim rodičom zraniteľná a vydierateľná v súvislosti s tajným pôrodom svojho syna, ktorý bol neskôr zverený do starostlivosti starých rodičov. Platby na sporenie otca boli ich staré nevyrovnané spory. Z týchto dôvodov ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, a preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť na opätovné rozhodnutie.

7. K vyjadreniu žalobcu zaslal žalovaný vyjadrenie, v zmysle ktorého je z hľadiska procesnej ekonómie bezpredmetné sa zaoberať uplatneným nárokom žalobcu z vecného hľadiska, keďže je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňa 29.10.2014 a uplynula necelých 9 mesiacov predtým, ako žalobca podal žalobu na súd a teda jeho nárok je premlčaný. Na uvedenú skutočnosť nemá vplyv to, že žalobca údajne až do 28.10.2014 nemal o predmetných úhradách žiadnu vedomosť. Žalobca si vo vyjadrení vo vzťahu k okamihu, kedy si uvedomil, že platil stavebné sporenie namiesto žalovaného odporuje, keď uvádza, že sa o tom dozvedel na pojednávaní 16.9.2014. V uvedenom vyjadrení teda žalobca uviedol ešte skorší dátum, kedy sa mal dozvedieť o bezdôvodnom obohatení. V súvislosti s tvrdením žalobcu „že vyrastal v spoločnosti, v ktorej nikto nemal osobný účet a on len pokračoval v module, v ktorom vyrástol“ poukázal na právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria bdelym“ a v tejto súvislosti aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Sžf/65/2011. Žiadal teda, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd posúdil v odvolacom konaní relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným právnym posúdením to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR sp.zn. II.ÚS 78/05).

10. Žalobca sa svojou žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 20.7.2017 pôvodne domáhal zaplata sumy 2.550,- eur, pričom neskorším podaním - žalobou doručenou prvoinštančnému súdu dňa 24.11.2017 svoj nárok upravil na sumu 2.154,94 eur. Žalobca si nárok uplatňoval titulom bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť na strane žalovaného tým, že v období rokov 2005 až 2007 mali byť z účtu žalobcu poukazované na účet žalovaného pravidelné mesačné platby vo výške 1.600,- Sk (53,11 eur) a v roku 2008 3 platby v uvedenej výške a 2 platby vo výške 41,49 eur. Žalobca presné dátumy jednotlivých úhrad neuviedol.

Žalovaný už vo vyjadrení k žalobe namietal premlčanie nároku žalobcu a zároveň spochybňoval nárok žalobcu aj čo do jeho základu a výšky.

11. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

12. Nakoľko v danom prípade ide o bezdôvodné obohatenie, vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným je s poukazom na zásadu hospodárnosti konania potrebné v prvom rade skúmať, či tento nárok majetkovej povahy nie je premlčaný.

13. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremľujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Nepremľujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

14. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

15. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

16. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa v prípade neúmyselného obohatenia premlčí za 3 roky a v prípade, ak ide o úmyselné obohatenie za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo. Nakoľko k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného malo podľa tvrdenia žalobcu dôjsť v období rokov 2005 až 2008, je zrejmé, že žalobcovi uplynula tak objektívna, ako aj subjektívna lehota na uplatnenie jeho nároku.

17. Žalobca v priebehu konania, ako aj v odvolaní tvrdil, že nevedel, že platí úver za svojho bývalého svokra, a že sa o danej skutočnosti dozvedel až po rozvode pri vyporiadaní BSM a to najneskôr dňa 28.10.2014. Subjektívna premlčacia lehota teda začala plynúť od nasledujúceho dňa a uplynula dňa 29.10.2016. Žalobca však podal žalobu na súde prvej inštancie až dňa 20.7.2017, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Okrem subjektívnej premlčacej doby uplynula aj 3-ročná objektívna premlčacia doba, a to odo dňa pripísania každej jednotlivéj platby uhradenej v rokoch 2005 až 2008. Nakoľko otázkou premlčania uplatneného nároku sa súd musí zaoberať na základe vznesenej námietky vždy ako primárnou otázkou, nebolo už potrebné zaoberať sa meritórne uplatneným nárokom. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu vzhľadom na žalovaným dôvodne uplatnenú námietku premlčania, zamietol. Aj odvolací súd sa prikláňa k záveru prvoinštančného súdu, že okrem subjektívnej premlčacej doby uplynula aj objektívna 3-ročná premlčacia doba odo dňa pripísania každej jednotlivéj platby, a preto súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že mal z vykonaného dokazovania preukázané, že pokiaľ aj došlo v období rokov 2005 až 2008 k realizácii úhrad bez vedomia žalobcu, premlčacia doba začala plynúť na nasledujúci deň po realizácii jednotlivých úhrad, a teda jednotlivé splátky sa premlčali v období rokov 2008 až 2011.

18. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/143/2008 zo dňa 21.1.2009 pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je v § 107 OZ ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (v ods. 1) a objektívna (v ods. 2). Začiatok ich plynutia je ustanovený odlišne a odlišný a od seba nezávislý je aj ďalší priebeh ich plynutia a skončenie. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Pre začiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k

bezdôvodnému obohateniu a kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak 3-ročnej, ako aj 10-ročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

19. Je preto bezpredmetné, ak žalobca tvrdí, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedel až 28.10.2014, keďže 3-ročná objektívna premlčacia doba uplynula najneskôr v roku 2011, pričom 2-ročná subjektívna premlčacia doba mohla plynúť len v rámci tejto objektívnej doby. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v danom prípade na strane žalovaného išlo o úmyselné obohatenie, pretože bývalá manželka žalobcu so žalovaným jednali s úmyslom uvedenú skutočnosť zatajiť, pretože s účtom hospodárila len jeho bývalá manželka, ide len o tvrdenie žalobcu ničím nepodložené, ku ktorému v konaní pred prvoinštančným súdom neprodukoval žiadne dôkazy a tieto svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal. Avšak aj v prípade, ak by žalobca preukázal úmyselné bezdôvodné obohatenie, za stavu, keď žalobca tvrdí, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 28.10.2014, tak potom subjektívna premlčacia doba uplynula najneskôr 29.10.2016, avšak žaloba bola na súde podaná žalobcom až dňa 20.7.2017.

20. Podľa tvrdení žalovaného však predmetné platby neboli plnením bez právneho dôvodu. Podľa dohody medzi žalobcom a jeho bývalou manželkou na jednej strane a žalovaným a jeho manželkou na druhej strane mal žalobca s manželkou uhrádzať žalovanému predmetné platby z dôvodu, že žalovaný s manželkou žalobcovi a jeho bývalej manželke opakovane poskytli peňažné prostriedky na úhradu nákladov spojených s užívaním družstevného bytu manželky žalovaného, ktorý žalobca v rozhodnom období užíval s rodinou, avšak za ktorý riadne neplatil. Žalobca však uzavretie takejto dohody popieral s tvrdením, že o nej nemal vedomosť počas trvania manželstva a dozvedel o nej až v konaní o vyporiadanie BSM. Žalobca svoju nevedomosť o vykonaných úhradách za obdobie rokov 2005 až 2008 vysvetľoval tým, že „vyrastal v spoločnosti, v ktorej nikto nemal osobný účet“ s tým, že on len „pokračoval v module, v ktorom vyrástol“. V tejto súvislosti však odvolací súd poukazuje na právnu zásadu „právo patrí bdelym“, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf/65/2011, podľa ktorého „najvyšší súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov.“

21. Aj v prípade, ak by predmetný nárok uplatnený žalobou nebol posúdený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (hoci si žalobca tento uplatnil práve z titulu bezdôvodného obohatenia), tento by bol premlčaný vzhľadom na všeobecnú 3-ročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka.

22. Súd prvej inštancie však z obsahu spisu Okresného súdu Poprad pod sp.zn. 20C/447/2012, predovšetkým zo zápisnice z pojednávania zo dňa 16.9.2014 zistil, že žalobca si uplatnil voči žalovanému nároky, ktoré vznikli z titulu platieb poukázaných bývalou manželkou žalobcu na účet žalovaného a tieto boli určené na úhradu záväzkov z titulu užívania bytu. Žalovaný v predmetnom konaní ako svedok potvrdil existenciu dlhov za neuhradené platby spojené s užívaním bytu vo vlastníctve žalovaného a jeho manželky, ktorý však užíval žalobca s manželkou. Na pojednávaní dňa 28.10.2014 bývalá manželka žalobcu potvrdila, že sumou 1.600,- Sk mesačne hradila splátky stavebného úveru žalovaného, ktorý jej zase dával hotovosť na ich úhradu. Vzhľadom na protichodné tvrdenia strán sporu, resp. bývalej manželky žalobcu však uzavretie takejto dohody preukázané nebolo.

23. Nakoľko žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku, správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobu žalobcu vzhľadom na uplynutie premlčacej lehoty zamietol.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil a to vrátane správneho výroku o trovách konania.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu súd priznal nárok

na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).